

Good Yom Tov and Chag Sameach, everyone.

Thank you to the drasha sponsors, Murray and Baila Jacobson, in memory of Murray's grandmother, Sara Leah Yankelowitz, a'h, whose *yahrtzeit* is the 15th of Tishrei. May her neshama have an aliya and may the sponsors be rewarded for their support of the shul with good health, *bracha*, and *hatzlacha*.

Rav Yaakov Galinsky (*Vehigadta*, p. 231) points out that, although Pesach and Sukkos both commemorate *Yetzias Mitzrayim*, they couldn't appear to be more different.

התבוננתי וראיתי שבכל זאת יש הבדל עצום בין סוכות לפסח. פסח חוגגים בבית, ברחבות, בהסבה, כבני מלכים. בסוכות אנו מודים על "שעור חזון איש". והנה כשושבים בסכה, מסבין האחד על ברכי חברו פוסתחים ואומרים אזמן לסעודתי אשפזין עליין. במטו מינם אברהם...לכלם ימצא מקום! הכיצד?

On Pesach, we celebrate inside our comfortable homes, we use our nicest dishes, we recline, we drink an abundance of wine. In contrast, on Sukkos, we sit outside, sometimes cramped in a small hut and often (although not this year in Baltimore) the weather has turned cold... Then, he says, as if the sukka is not cramped enough with our entire family, we invite the *ushpizin* to make things more cramped!

If they both commemorate *Yetzias Mitzrayim*, why do they look so different?

He answers that it is the timing of the two *Yamim Tovim* that differentiates them.

אם קנינו בימים הנוראים את המבט שהרוחניות היא העקר, והגשמיות טפלה, שהעולם הבא הוא העקר והעולם הזה כפרוזדור אליו, אם כך יוצאים מדירת קבע לדירת עראי להסתופף הצלא דמהימנותא, בצל השכינה. וכאשר זו ההרגשה יש מקום לכולם... *If we have truly acquired over the Yamim Noraim the perspective—that spirituality is the goal, and materialism is just a means to an end, that the world to come is the main world, and this world is just a corridor, we can appreciate leaving our “permanent home” in favor of a more temporary dwelling that affords us the opportunity to enjoy the shade of faith, the shade of Hashem’s presence. When we have this perspective, there is plenty of room for everyone [in the Sukka].*

Usually, to celebrate and appreciate our good fortune, it helps to sit in a luxurious and comfortable manner. But Sukkos is preceded by the *Yamim Noraim*—when we focused on *ruchniyus*. As we come directly from a place of minimizing our focus on the physical world, NOW we can appreciate Hashem's gifts to us—His presence and guidance. As we sit outside under the stars, perhaps even in cramped quarters, we don't feel deprived. Instead, we feel blessed and fortunate.

We sit in a very basic sukka and realize that we have what we truly need---food, and shelter, and company, and a relationship with Hashem. We understand what is truly important in life.

We concluded Neilah by saying הוא האלקים seven times and now we are open to sitting under the stars—and feeling Hashem's presence. It makes us feel secure and comfortable.

Based on the early 15th century German halachist, the **Maharil**, the Shulchan Aruch tells us in Hilchos Sukka to begin building our sukka immediately after Yom Kippur.

שולחן ערוך אורח חיים סימן תרכה ומצוה לתקן הסוכה מיד לאחר יום כפור, דמצוה הבאה לידי אל יחמיצנה (מהרי"ל).

Why?

Doing so connects them—Sukkos is premised on the inspiration of Yom Kippur. We can even look at Sukkos as the culmination of the *Yamim Noraim* and Yom Kippur. It encapsulates everything we have built up to.

The **Chid'a**, Rav Chaim Yosef David Azulai, in one of his sefarim, שמחת הרגל, writes:

והנה נודע ביהודה ובישראל כי אחד מטעמי פשוטי מצות סוכה הוא להעיר אוזן שומעת ועין רואה כי ישיבת עוה"ז דירת עראי כסוכה ואחרי אשר התנפלנו נגד פני עליון מר"ה ועד יוה"כ שואלין ודורשין הרחמים והסליחות לכפר הפשע ואשריהם ישראל כל אחד מתעורר לשוב על כן ציונו יוצרנו תכף אחר יוה"כ להתחיל מצות סוכה

He explains that sitting in a sukka is a tangible reminder that our life in this world is temporary. He explains that we sit in a sukka--specifically following Yom Kippur--to solidify our awareness of the temporary nature of this world, to contribute to an appreciation of our higher purpose, and to help us focus on leaving an enduring and meaningful legacy. These are all perspectives that we developed during the *Yamim Noraim*.

The Chid'a also says there is **more than just a memory** of the *Yamim Noraim* in the mitzva of sukka. We are taking the **theory** of Rosh Hashana and Yom Kippur, the *hirhurei teshuva*, the thoughts of remorse and change, and putting them into **practice**—into active *teshuva*.

רמז הרומז אתה בן אדם אם יש את נפשך באמת לחזור בתשובה אנוכי מצוך לעשות סוכה בו תבין את אשר לפניך כי העוה"ז
הבל הוא ואתה ארעי בעוה"ז וידיעה זו להיות בין עניך תדיר היא לבדה תספיק לינצל מהיצי"ר. . .

It hints to Hashem's response after Yom Kippur: Mortal man—if you really want to completely return (do teshuva) I command you to leave your permanent home as a reminder that this world is futile, and your stay in this world is temporary, keep this knowledge with you at all times.

But I want to share another perspective...on Sukkos and its relationship to Yom Kippur.

We finish Yom Kippur saying ה' הוא האלקים...seven times---with intensity and passion. We have come to a place of clarity, about Hashem, about our purpose in the world, about what is important in life.

But after a moment of inspiration, of deep emotion, when that lightning clarifies everything--there is always “the day after”...when the inspiration dissipates, and things can again become unclear and dark.

I want to share a powerful insight in this regard from **Rav Yaakov Weinberg**. The phrase ה' הוא האלקים comes from Melachim I--when Eliyahu proved Hashem's dominance and power to a nation confused about spirituality. A fire came down from heaven, and everyone proclaimed ה' הוא האלקים

מלכים א פרק יח פסוק ט

וַיִּרְא כָּל־הָעָם וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ ה' הוּא הָאֱלֹהִים ה' הוּא הָאֱלֹהִים:

When they saw this, all the people flung themselves on their faces and cried out: “The LORD alone is God, The LORD alone is God!”

You would expect that the people were inspired to change and that everyone lived happily ever after. But, unfortunately, that is not what happened in the aftermath of that miracle.

מלכים א פרק יט פסוק א - ב

(א) וַיִּגַּד אַחְזָב לְאִיזָבֵל אֵת כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהֵי ה' וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר הִרְגָה אֶת־כָּל־הַנְּבִיאִים בְּחָרֵב:

(ב) וַתִּשְׁלַח אִיזָבֵל מַלְאָךְ אֶל־אֱלִיָּהוּ לֵאמֹר כֹּה־נַעֲשׂוּן אֱלֹהִים וְכֹה יוֹסְפוּן בִּי־כַעַת מֵחַר אֲשֵׁים אֶת־נַפְשִׁי בְּנַפְשׁ אֶחָד מֵהֶם:

(ג) וַיִּרְא וַלְקָם וַיִּלָּךְ אֶל־נַפְשׁוֹ וַיָּבֵא בָּאֵר שִׁבְעֵי אֲשֶׁר לִיהוּדָה וַיִּנַּח אֶת־נַעֲרֹ שָׁם:

(ד) וְהוּא־הִלָּךְ בַּמִּדְבָּר גָּרָד יוֹם וַיָּבֵא וַיִּשָׁב תַּחַת רְתֵם אַחַת אֶחָד וַיִּשְׁאַל אֶת־נַפְשׁוֹ לְמוֹת וַיֹּאמְרוּ רַב עָתָה יִלְנָק קַח נַפְשִׁי כִּי־לֹא־טוֹב אֲנִי מֵאֲבֹתַי:

Ahab told Jezebel all that Elijah had done and how he had killed all the prophets of Baal.

Jezebel sent a messenger to Elijah, saying by this time tomorrow I will kill you.

And [Eliyahu] saw, and he fled at once for his life. He came to Beer-Sheva, which is in Judah, and left his servant there.

He himself went a day's journey into the wilderness. He came to a broom bush and sat down under it, and prayed that he might die. “Enough!” he cried. “Now, O LORD, take my life, for I am no better than my fathers.”

Rav Weinberg, (cited in *Forever His Students*, p. 96), asked about both Izevel's threat and Eliyahu's response to her threat. “How do we explain Izevel's actions? Doesn't she realize that the chips are stacked against her now that Eliyahu has successfully and miraculously defeated the worship of Baal?”

And if indeed she does not care about public opinion but simply wants to murder Eliyahu for the nuisance that he is to her, why doesn't she kill him today? Why does she say that she will only kill him tomorrow?

What is going on here? Did Eliyahu actually think that Izevel would have an epiphany. Izevel was the epitome of evil. Surely, Eliyahu could not have hoped to change her idolatrous ways. Eliyahu has been running from her his entire life and never once gave up his mission...Now he is ready to give up? Didn't he just perform a wondrous miracle that transformed the entire Jewish nation?

*...It is clear she was not sending him a message she wanted to kill him. . .She was saying - you think you have defeated me? True, you performed a grand miracle for all to see. Today I can't touch you but tomorrow—I will kill you and nobody will say a word. Your miracle will last **for just one day**. That's how effective your miracle is.*

*Eliyahu realizes...her assessment is... accurate...the power and inspiration of miracles does not permanently last...and he was ready to give up...
At that point, Eliahu wondered what, if anything, could really change... people.*

Miracles...are there to spur a change of heart...but then the hard work begins...to turn the inspiration into something tangible, something life changing. It is then up to the one who was inspired to try to make it last.

Izevel noted that inspiration is usually short-lived...and the challenge is living with it “*machar*,” in the next stage.

The Torah discusses the challenge of “*machar*” in context of *Yetzias Mitzrayim*.

שמות (פרשת בא) פרק יג פסוק יד
(יד) וְהָיָה כִּי-יִשְׁאַלְכֶם בְּנֵי מִצְרַיִם לֵאמֹר מַה-זֶּאת וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם הַזֶּה הוֹצִיאָנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים:
And when, tomorrow, your child asks you, saying, 'What does this mean?' you shall reply, 'It was with a mighty hand that the LORD brought us out from Egypt, the house of bondage.

Hashem proved Himself in an unmatched manner during *Yetzias Mitzrayim*---but what about “*machar*,” future generations?

The Torah instructs us:

שמות (פרשת בא) פרק יג פסוק טז
(טז) וְהָיָה לְאוֹת עַל-יָדְכֶם וּלְטוֹטְפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם כִּי תִחַזַּק בְּיָד הוֹצִיאָנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם: ׀
“And so it shall be as a sign upon your hand and as a symbol on your forehead that with a mighty hand the LORD freed us from Egypt.”

The **Ramban** explains that *tefillin*, *mezuzah*, *Pesach*, and *Sukkos*—among many other *mitzvos*-- are there to ensure that we do not forget the inspiration of *Yetzias Mitzrayim* ...in the “*machar*.”

רמב"ן שמות (פרשת בא) פרק יג פסוק טז
ובעבור כי הקדוש ברוך הוא לא יעשה אות ומופת בכל דור לעיני כל רשע או כופר, יצוה אותנו שנעשה תמיד זכרון ואות לאשר ראו עינינו, ונעתיק הדבר אל בנינו, ובניהם לבניהם, ובניהם לדור אחרון. והחמיר מאד בענין הזה כמו שחייב כרת באכילת חמץ (לעיל יב טו) ובעזיבת הפסח (במדבר ט יג), והצריך שנכתוב כל מה שנראה אלינו באותות ובמופתים על ידינו ועל בין עינינו, ולכתוב אותו עוד על פתחי הבתים במזוזות, ושנזכיר זה בפנינו בבקר ובערב, כמו שאמרו (ברכות כא א) אמת ויציב דאורייתא, ממה שכתוב (דברים טז ג) למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך, וישנעשה סכה בכל שנה: וכן כל כיוצא בהן מצות רבות זכר ליציאת מצרים. והכל להיות לנו בכל הדורות עדות במופתים שלא ישתכחו,

And because the Holy One, blessed be He, will not make signs and wonders in every generation for the eyes of some wicked man or heretic, He therefore commanded us that we should always make a memorial or sign of that which we have seen with our eyes, and that we should transmit the matter to our children, and their children to their children, to the generations to come, and He placed great emphasis on it... [He further required] that we make a booth every year.

Rav Dessler takes this idea a step further.

חג הסוכות סמוך הוא ליום הכפורים, כדי שעבודת יום הכיפורים יתפס בו. שהרי ביום כיפור כל אדם מגיע להתעוררות בתשובה, קבלות לשינוי מעשים ושאיפה לרוחינות. אך כל זה בא לאדם ביום כיפור אשר אין בו יצה"ר, אך מיד בעבור יום קדוש זה חוזר וינעור היצה"ר ויכול לאבד כל עבודתו, מהי העצה לאחוז ביום כיפור שלא יאבד ממנו? העצה היא השמירה מצות סוכה היא השמירה לזה, כמו שכתוב "ופרוש עלינו סוכת שלומך. . ובצל כנפיך תסתירנו" ומפורש בתיקוני הזהר דסוכה היא בחינת "תיבת נח" דהיינו שמירה מנפי מבול תאוות היצה"ר היושב בסוכה ומכוון עצמו להיות מסובב בצל כנפיו של הקב"ה, הרי הוא בתוך שערים סגורים בפני הטומאה. ומצות סוכה היא תשבו כעין תדורו שיכניס גם כל עניני הגשמיות שלו בסוכה, כי כאשר מרגיש מסובב בצל שדי ומוגן מפני הטומאה גם עסקיו הגשמיים יהיהו באים מכה רוחני ממש, ויתוקנו גם הם.

He writes that it was easy—on Yom Kippur—to reach a true clarity that leads to a desire to do teshuva and commit to live properly. We do not eat or drink, and we spend the day in prayer, with limited yetzter hara. But how do we keep this with us after Yom Kippur?

The Sukka is described by the Zohar as Noach's teiva, that protected him from outside forces that sought to harm him. Similarly, as we go back to our daily routines, the sukka protects us spiritually. It makes sure that we are surrounded by an awareness of God. The sukka reminds us to translate the inspiration and promises from Yom Kippur into the way we live our lives each and every day... תשבו כעין תדורו.

But how does the sukka help protect us and hold onto the inspiration?

We return to our routine... תשבו כעין תדורו, going about our business, but this time in a sukka. The **Pri Megadim** says that the *schach*, and our ability to see the stars, remind us of Hashem's protection in our lives and, more generally, in the miraculous survival of the Jewish people...under His watchful eye...

Rav Yaakov Emden writes, in his commentary on Shulchan Aruch, that we must learn to notice the Yad Hashem, Hashem's protection and guidance, in our lives and in the survival of the Jewish people...to truly appreciate our special place in the world, and to ensure that we live with proper focus.

מור וקציעה סימן שז: אבל בחול נכון וראוי לכל איש יהודי לעיין בו ולידע עניניו... ועל כולם יזכה על ידו בספור נפלאות ה' לאומתנו הקדושה הנרדפת מעת היותה, עיני ה' עלינו שלא עזבנו לכלותנו...לכן אני אומר מצוה היא על כל אדם מישראל להיות בקי בספר נחמד הלז לזכור חסדי ה' עלינו בכל הדורות, כי לא תמנו בכל השמדות הרבות המשוממים הרעיונים.

The sukka represents the shelter that Hashem has provided us in every generation. It helps us feel, in a very real way, the reality of Hashem guiding our lives, which we acknowledged on Yom Kippur. And when we see Him in our daily lives...we can learn to integrate that understanding of האלקים ה', not only on Yom Kippur, but on regular days as well. It helps us actualize our hope expressed throughout these days of היי כל ימי חי, שכהי בבית ה' כל ימי חי, to live with a keen awareness of Hashem's presence each and every day of our lives. May we continue to feel the embrace of Hashem, in our own lives, and may the hopes and dreams of our *Yamim Noraim*, find expression in our sukkas and lead us to the day when ופרוס עלינו להיות בקי בספר נחמד הלז לזכור חסדי ה' עלינו בכל הדורות, when Hashem will rebuild His Holy *beis Hamikdash* and bring peace and tranquility to the entire world...amen.